

**PAPA FRANCESC**  
**AUDIÈNCIA GENERAL**

**Dimecres, 20 de novembre de 2024**

[El següent text també incorpora parts no llegides que es consideren pronunciades]

**Catequesi. L'Esperit i l'Esposa. L'Esperit Sant guia el poble de Déu a l'encontre amb Jesús, la nostra esperança. 14. Els dons de l'Esposa. Els carismes, dons de l'Esperit per al bé comú**

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

En les darreres tres catequesis hem parlat de l'obra santificadora de l'Esperit Sant, que es realitza en els sagraments, en la pregària i seguint l'exemple de la Mare de Déu. Però escoltem el que diu un text famós del Vaticà II: «A més, l'Esperit Sant no sols santifica i dirigeix el poble de Déu mitjançant els sagraments i els misteris i l'ornamenta amb virtuts, sinó que també distribueix gràcies especials entre els fidels de qualsevol condició, distribuint “els seus dons a cadascú tal com ell vol” (1Co 12,11) els seus dons» (*Lumen gentium*, 12). També nosaltres tenim dons personals que l'Esperit ens dona a cadascun.

Ha arribat, doncs, el moment de parlar també d'aquesta segona manera en què l'Esperit Sant obra, que és l'acció carismàtica, una paraula una mica difícil, que l'explicaré. Dos elements ajuden a definir el que és el carisma. En primer lloc, el carisma és el do concedit «en bé de tots» (1Co 12,7), per tal que sigui útil a tots. En altres paraules, no està destinat principalment i ordinària a la santificació de la persona, sinó al servei de la comunitat (cf. 1Pe 4,10). Aquest es el primer aspecte. En segon lloc, el carisma és el do concedit «a un», o «a alguns» en particular, no a tots de la mateixa manera, i això és el que el distingeix de la gràcia santificant, de les virtuts teològals i dels sagraments, que, en canvi, són iguals i comuns per a tots. El carisma es concedeix a una persona o a una comunitat específica. És un do que Déu et dona.

El Concili també ens explica això. L'Esperit Sant —diu— «també distribueix gràcies especials entre els fidels de qualsevol condició, distribuint “a cadascú tal com ell vol” (1Co 12,11) els seus dons, amb els quals els fa aptes i vàlids per a exercir les diverses obres i obligacions que siguin útils per a la renovació i la major edificació de l'Església, segons aquelles paraules: “Les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots” (1Co 12,7)».

Els carismes són les “joies”, o ornaments, que l'Esperit Sant distribueix per a embellir l'Esposa de Crist. Es comprèn així per què el text conciliar acaba amb la següent exhortació: «Aquests carismes, tant els extraordinaris com els més comuns i difosos, ha de ser rebuts amb gratitud i consol, perquè són molt adequats i útils a les necessitats de l'Església» (*Lumen gentium*, 12).

Benet XVI va afirmar: «Mirant la història de l'època postconciliar, es pot reconèixer la dinàmica de la veritable renovació, que sovint ha adquirit formes inesperades en moviments plens de vida i que fa gairebé tangible la inesgotable vivacitat de l'Església.» I aquest és el carisma donat a un grup, a través d'una persona.

Hem de redescobrir els carismes, perquè això fa que la promoció del laïcat i, especialment, de les dones, s'entengui no sols com un fet institucional i sociològic, sinó en la seva dimensió bíblica i espiritual. Els laics no són els darrers, no, els laics no són una espècie de col·laboradors externs o “tropes auxiliars” del clergat, no! Tenen els seus carismes i dons propis amb els quals contribuir a la missió de l'Església.

Afegim una cosa més: en parlar de carismes, cal dissipar immediatament un malentès: el d'identificar-los amb dons i capacitats espectaculars i extraordinaris; es tracta, en canvi, de dons ordinaris —cadascun de nosaltres té el seu carisma propi— que adquireixen un valor extraordinari quan són inspirats per l'Esperit Sant i encarnats en les situacions de la vida amb amor. Aquesta interpretació del carisma és important, perquè molts cristians, en sentir parlar de carismes, experimenten tristesa o desil·lusió, ja que estan convençuts de no tenir-ne cap i se senten exclosos o cristians de segona classe. No, no hi ha cristians de “segona classe”, no, cadascú té el seu carisma personal i també comunitari. A ells ja els va respondre sant Agustí en la seva època amb una comparació molt eloqüent: «Si estimes allò que tens, no és poc —deia al seu poble. Si estimes la unitat, tot allò que en ella és posseït per algú, ho tens tu també! [...] En el cos hi veu només l'ull; però, potser l'ull hi veu només per a ell mateix? No, hi veu també per a la mà, per al peu i per als altres membres.»<sup>1</sup>

Aquí es desvetlla el secret pel qual la caritat és definida per l'Apòstol com «un camí molt més excel·lent» (1Co 12,31): ella em fa estimar l'Església, o la comunitat on visc, i, en la unitat, tots els carismes, no sols alguns, són “meus” igual que els “meus” carismes, encara que semblin poca cosa, són de tots i per al bé de tots. La caritat multiplica els carismes: fa que el carisma d'un, d'una sola persona, sigui el carisma de tots. Gràcies!

---

<sup>1</sup> S. AGUSTÍN, *Tratados sobre el evangelio de San Juan*, 32,8.